

Sygn. akt II UK 169/08

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku J. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy
prowadzeniu działalności gospodarczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 października 2008 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 stycznia 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. M. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 stycznia 2008 r., w sprawie III AUa .../07, oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 3 października 2007 r. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 stycznia 2007 r. którą to decyzją Zakład ustalił prawo do renty z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej i jej wysokość.

W podstawach kasacyjnych wskazano naruszenie prawa materialnego przez zastosowanie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199,

poz. 1673 ze zm.) do stanu faktycznego, który miał miejsce w czasie, gdy obowiązywała ustawa z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r., Nr 30, poz. 144 ze zm.) oraz naruszenie art. 49a, 61 i 62 ustawy z dnia 30 października 2002 r. – przez stwierdzenie, że przepisy tej ustawy mają moc wsteczną i stosuje się je do świadczeń przysługujących ubezpieczonemu z tytułu zdarzeń, które nastąpiły przed wejściem w życie tej ustawy.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i „potrzeba uszczegółowienia wykładni przepisów prawnych” budzących uzasadnione wątpliwości poprzez wyjaśnienie, czy od chwili wejścia w życie ustawy z dnia 30 października 2002 r. do skutków prawnych zaistniałych w momencie obowiązywania dotychczasowych przepisów należy stosować ustawę z dnia 12 czerwca 1975 r. Ponadto wywiódł, że „dokonanie uszczegółowienia” wykładni przepisów prawa, w tym zwłaszcza art. 49a, 61 i 62 aktualnej ustawy wypadkowej ma „konkretne znaczenie merytoryczne prawne (również finansowe – wysokość świadczenia) nie tylko dla powoda, ale również dla wszystkich innych osób pozostających w analogicznej sytuacji prawnej, jaką uzasadnił powód.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne w żaden sposób nie dotyka przepisów dotyczących wysokości renty z tytułu wypadku przy pracy (o których szeroko, także w aspekcie międzyczasowym, wywiódł Sąd Apelacyjny), a tego dotyczy spór w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny mianowicie nie zanegował co do zasady, że przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 r. stosuje się do spraw o świadczenia z tytułu wypadków przy pracy, które nastąpiły począwszy od dnia 1 stycznia 2003 r., a do spraw o świadczenia z tytułu wypadków, które nastąpiły przed dniem 1 stycznia 2003 r., przepisy obowiązujące w dniu, w którym nastąpił wypadek lub w którym stwierdzono uszczerbek na zdrowiu spowodowany chorobą zawodową. Właśnie w oparciu o tę zasadę Sąd zastosował przepisy dotyczące ustalania wysokości świadczenia, w tym także – w pierwszej kolejności - przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r., które stanowiły punkt wyjścia dla zastosowania innych, dalszych, konkretnie wskazanych norm prawnych, a w szczególności art. 45 i art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) . Skarżący, ignorując te ostatnie przepisy, ogranicza się wyłącznie do przedstawienia problemu w aspekcie przepisów derogacyjnych i intertemporalnych ustawy z dnia 30 października 2002 r., tj. art. 49a, 61 i 62. Skonstruowane zagadnienie prawne nie dotyczy zatem istoty rozstrzyganej sprawy.

Nie stanowi zatem istotnego zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c.) problem prawny, którego wyjaśnienie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243) i co więcej .

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

